

Boek 35.

De blauwe Ridder.

+ Brood onder de Witte Boom +

Hoofdstuk 1 – De ochtend na de belofte

De eerste hamerslagen klonken voordat de zon boven de beschadigde torens uitkwam. Op het binnenplein sleepten mannen balken langs stapels steen, terwijl bij de barakken een zaag door vers hout schuurde. Thomas bleef met Anne naast de oude Witte Boom staan. Een soldaat van Ivar hield een ladder vast voor een man met de witte boom op zijn wapenrok. Gisteren hadden zij elkaar nog nauwelijks gekend; nu waarschuwde de een de ander voor een losliggende trede. Thomas glimlachte, maar zijn blik dwaalde naar de open poort.

Anne schoof haar hand in de zijne. ‘Je bent alweer ergens anders,’ zei ze. Hij keek haar aan en streek met zijn duim over haar vingers. ‘Bij die put in het eerste dorp. En bij de mensen die geen brood meer hadden.’ Ze kende die blik inmiddels. Ook wanneer hij veilig naast haar stond, droeg hij anderen met zich mee. ‘We hebben hen geholpen, Thomas.’ Hij knikte. ‘Vier dorpen, Anne. Hoeveel liggen er verderop waar niemand ons heeft gezien?’ Achter de muren strekte Tilat zich uit voorbij wegen die hij nog nooit had bereden.

Ze liepen verder, dicht naast elkaar, langs een wagen vol gereedschap. ‘Dan moeten we zorgen dat ze ons leren kennen,’ antwoordde Anne. ‘Hier wordt aan ons huis gewerkt. Maar die mensen moeten ook veilig kunnen wonen en genoeg te eten hebben.’ Thomas bleef staan. Hij bracht haar hand naar zijn lippen en drukte er een kus op. ‘Daarom heb ik je zo graag naast me.’ Anne glimlachte en trok hem even dichterbij. ‘Dat mag ook wanneer je geen zorgen hebt.’ Hij kuste haar zacht. Voor een ogenblik liet hij het werk om hen heen aan anderen over.

Bij de keuken vonden zij Lucas, die twee mannen uitlegde waar het brandhout moest worden opgestapeld. Mia stond naast hem met een kom pap. Toen hij zijn aanwijzingen had afgemaakt, duwde zij die in zijn handen. ‘Nu eten.’ Lucas keek naar Thomas. ‘Blijkbaar zijn de bevelen vandaag al verdeeld.’ Mia streek kort over zijn schouder, en zijn brommerige gezicht verzachtte. Thomas vroeg hem daarna Marcus, Sven en Ivar bijeen te brengen.

Even later stonden zij rond een werktafel onder het afdak. Marcus was bij Jara vandaan gekomen; zij had zijn hand nog even vastgehouden voordat ze hem liet gaan. Ivar legde een versleten kaart op het hout en hield een omkrullende hoek plat. Thomas wees naar de wegen buiten de burcht. ‘We moeten weten waar de grootste nood is. Ik wil voedsel sturen, met mannen die luisteren en vertellen dat mensen hier om hulp mogen vragen.’

Ivar keek naar de kaart. ‘Sommige gehuchten liggen ver van de hoofdweg.’ Sven boog zich voorover. ‘Dan zoeken we die ook op.’ Lucas knikte langzaam. ‘Zolang hier genoeg handen en voorraden blijven.’ ‘Daarom houd jij toezicht op de burcht,’ zei Thomas. ‘We bekijken samen wat we kunnen missen.’

Anne kwam naast Thomas staan. Hij voelde haar hand tegen zijn rug terwijl hij de mannen aankeek. ‘Gisteren hebben we onder die boom een belofte gedaan. Nu moeten ook de mensen buiten deze muren er iets van merken.’

Hoofdstuk 2 – De ovens van Tilat

Nog diezelfde ochtend werden de eerste meelzakken uit de voorraadwagens getild. Thomas stond bij de opslag en keek toe hoe een knecht het touw rond een zak controleerde. Rond de burcht woonden enkele bakkers, maar hun ovens brandden al lange tijd niet iedere dag. Meel was schaars en brandhout kostte geld. Toen Thomas hen liet komen, hield de oudste bakker zijn bestofte muts tussen zijn handen. ‘Hoeveel broden wilt u hebben, heer?’ Thomas keek naar de zakken. ‘Zoveel als jullie ovens aankunnen. Het extra hout en jullie werk worden betaald.’

De man hief verrast zijn hoofd, maar voordat hij antwoordde, kwam Ivar dichterbij. ‘Dan moeten we eerst apart leggen wat hier moet blijven,’ zei hij. ‘Er eten veel mensen mee. Als de wagens straks leeg zijn, hebben we zelf een probleem.’ Een knecht bleef met een meelzak op zijn schouder staan. Thomas wees hem naar een droge plek onder het afdak. ‘Ivar heeft gelijk. We houden een reserve voor onze mensen en voor nood.’ Hij wendde zich weer tot de sergeant. ‘Bekijk met Lucas wat we kunnen gebruiken. We moeten dit langer dan één dag kunnen volhouden.’

Terwijl de mannen de voorraad telden, liep Anne met Mia en Jara langs de huizen buiten de poort. Twee soldaten gingen mee. Ze vroegen naar kinderen, zieken en ouderen die nergens terechtkonden. Bij een laag huisje vertelde een weduwe dat zij haar laatste meel met water had aangemaakt om haar drie kinderen iets warms te geven. Anne hurkte bij het jongste meisje, dat zich achter haar moeders rok verschool. ‘Straks brengen we brood,’ beloofde ze. Jara noteerde het gezin en vroeg rustig of er nog iemand in de buurt hulp nodig had.

Tegen de middag brandden de ovens. Knechten brachten hout aan, bakkers kneedden deeg en op lange planken lagen de eerste ronde broden te wachten. De geur trok langs de werkplaatsen en bereikte het binnenplein. Een timmerman liet zijn hamer zakken en snoof. ‘Daar werk je beter op dan op steengruis.’ Zelfs Ivar glimlachte terwijl hij een wagen hielp verplaatsen. Tussen het stof, de kalk en het natte hout hing eindelijk iets dat mensen naar de keuken lokte.

Anne hielp de afgekoelde broden over manden verdelen. Mia zette een kleiner brood apart voor Lucas en legde het in zijn hand toen hij voorbijkwam. ‘Ditmaal hoef ik je zeker niet te zoeken.’ Hij brak het doormidden en gaf haar de helft. Even bleven ze samen tegen de tafel leunen. Verderop tilde Marcus een volle mand voor Jara op. Zij streek langs zijn arm en kuste zijn wang voordat ze hem wees welk gezin eerst aan de beurt was.

Thomas vond Anne bij de laatste mand. Er zat meel op haar mouw. Hij veegde het voorzichtig weg en trok haar tegen zich aan. ‘Een volle broodmand is me op dit moment meer waard dan een versierde zaal,’ zei hij. Anne legde haar hand op zijn borst. ‘Dan hebben we vandaag iets moois gekregen.’ Hij kuste haar, warm en vertrouwd, voordat ze samen de mand optilden en naar de wachtende gezinnen droegen.